

SZÉKELYFÖLD

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hirlap.

Megjelenik hetenkint kétszer: csütörtökön és vasárnap.
Egyszeri árak: Egész évre 10 korona, féltre 5 korona,
 negyedévre 2 korona 50 fillér. Egyes szám ára 10 fillér.
 Közzététel, tanítás, iparosok és egyesületek, melyek egyen-
 ként, ha előfizetnek, 8 koronáért kapják a lapot.

Felelős szerkesztő: Dobay János.
 Kiadó-tulajdonos: Ifj. Jancsó Mózes.

A lap szerkesztési részét illető közlemények, a szerkesztőség-
 hez (Dobay János Kézdi-Vásárhelyi) intézendők.
 Kiadóhivatal K. Vásárhely az Ifj. Jancsó Mózes könyv-
 nyomdájában, hová a hirdetések s előfizetési pénzek
 küldendők.

Hegedüs kereskedelemügyi minisz- ter a saját működéséről.

(„P C“) Ugy érzi magát, mint aki épületet emel, melynek falai már kimagaslának az alaptalról, részint annyira haladtak már, hogy nem sokára tető alá kerülnek, míg más helyeken még semmi sem látható, úgy, hogy az arra menők azt mondják, hogy itt minden terv nélkül dolgoznak. Ezzel fejezte be Hegedüs Sándor kereskedelemügyi miniszter a tárczája költségvetésének általános vitájában mondott beszédét. Ez a szerénység a saját működésének esetelésében jobban jellemzi Hegedüst, mint egész kötetek, melyekben életrajzát írják meg. Az a férfi ki oly szorgalmat fejt ki, minőt kevés előde, kinek tiszta látása a szükségességek és lehetségesek számára erősebb, mint összes elődeié volt, kinek jó szándékai kiállnak minden összehasonlítást és aki egész sorára hivatkozhatik a sikereknek melyeket oly nehéz viszonyok közt vívott, ki, úgy mutatkozik be, mintha boesánatot kellene kérnie, hogy nem tett többet, mint a mennyit tényleg tett.

A távol álló könnyen azt sejtethné, hogy ebben a pózban nem egészen hatástalan kacérság van. De ez tévedés lenne, mert Hegedüs Sándor tényleg érzi azt az elégtelenséget, mely mindenkire és így hozzá is tapad. Tudja, hogy nincs olyan termékenyítő eső, melytől olyanok

is megáznak, kik jobb szerettek volna szárazon maradni; hogy tüzes vasat szikra nélkül kovácsolni, hogy vasutat üzembe helyezni, gőzhajót vízre bocsátani, fuvarosok és vitorlás hajósok jajiáltása nélkül nem lehet.

Ismeretes, hogy a kereskedelmi miniszternek gyáripar megteremtését célzó törekvései az iparúzők egy részénél elégedetlenséget és mozgalmat keltett. Érteni lehet ezt, mert vannak köztük olyanok, akiket segíteni egyáltalán nem lehet, azután olyanok, kik ajövő miatt aggodnak, mert nem elég értelmesek, hogy a korszellemmel haladni tudjanak, végül olyanok, kik saját ítélőképesség híján minden némileg plausibilisnek látszó mozgalomhoz csatlakoznak. De, hogy a korszerű műveltség magaslatán álló ember, mint Polonyi képviselő, mint teheti magát ily mozgalom szószólójává, azt megérteni nem lehetne, ha az ember nem tudná, hogy ő sokszor hoz intellektuális áldozatot ellenzéki álláspontjának és ha nem kellene gyakran fejesőválna látni, hogy tettei, valamint mulasztásai nem állják ki a normális ítéletet.

Egyébiránt azt tartjuk, hogy Hegedüs miniszter nem veszi nagyon tragikusan az ellenzéknek különben nem tulságosan heves támadásait és hogy csak nagy udvariaság volt tőle, hogy amit az ellenzék felhozott s ami csak némileg megfogható volt, mindenre felelt, helyreigazi-

tott, részint megezáfoltt. Hogy nem hagyta magát már most állásfoglalásra kényszeríteni a vám- és kereskedelmi szerződés ügyében és program felállítását által nem köttette meg a kormány kezét, az csak államférfiúi képességeit bizonyítja, melyek megóvták őt attól, hogy az ellenzék kedvéért az amugy is nehéz helyzetet még jobban megnehezítse.

Hogy mily kevés oka van Hegedüsnek az ellenzékkel szemben a meghunyászkodásra, bizonyítja arra történt hivatkozása, hogy az utolsó két év alatt a kormány hozzájárulásával 66 új gyárlétesült az országban 64 millió K. tőkével, 46 ipari termelési szövetkezet alakult állami támogatással, számos kisiparos segítőgépet kapott és az ipariszakoktatásért rendkívül sok történt.

Amit a kereskedelemügyi miniszter a vasutügy és hajóközlekedés terén végzett és amit minisztériumában a jövőre előkészített, midőn a tervek kiviteléhez szükséges eszközök majd rendelkezésre állnak, az külön fejezetet képez és Hegedüs büszkén és jogosult öntudattal léphet az ország elé, mely épp oly hangos és szívélyes elismeréssel fog neki adózni, mint adózott ma a szabadelvű párt, midőn budgetbeszédét befejezte.

Ez alkalommal egyuttal konstatálni akarjuk, hogy a vita nivója az utolsó két nap alatt lényegesen emelkedett. Tegnap Rohonczy Gedeon, bár kissé terjengősen,

TÁRGZA.

Az asszony.

— Írta: Szántó Vitus. —

I.

Ugy látszik, már megunta a magános életet Hámory Gyula, a végvári uradalom főerdőse, mert egy szép nyári napon egy fogat állott meg a zord erdőszélen fekvő csinos erdőszlak előtt, melyből egy üde szépségű fiatal nő könnyed ugrással szállott ki Hámory segédkezete mellett s tartott annak karjain a barátságos lak bejárata felé.

Nem oly elhagyott, rideg többé a másként csinos lakoska, hisz csevegő arany-madár költözött belé, hogy édes esiesergésével fölvidítsa minden élőlényt a természet igaz ölé, s fölélénkítse s életre keltse azt a komor lelket is, melyért ő feláldozta mindenét, mi életet s gyönyört nyújt, csak hogy azé lehessen, kit szívének legnemesebb érzelmével tud szeretni.

S e szeretet melegségét csakhamar Hámory is érzé, s az öreg Juon, a csaknem félszázados erdőkerülő is nemsokára panaszkodni kezdett, hogy a „Domnu“ nagyon elhanyagolja dolgait a szép asszonyért, úgy, hogy nem ritkán minden teendő, mit eddig együtt végeztek, az ő öreg vállaira nehezedett.

Sokszor halljuk az öreg Juont, hogy morfondíroz magában, midőn fegyverével vállán s Hektorral, a hű kutyával oldalán állít be urához jelentést tenni az erdőszélen történt eseményekről, s gyakran meg elhívni, hogy a pagonyban garázdálkodó vadászkat kissé meg félemlítsék. Midőn Hámoryt azzal az anyagi teremtséssel enyelgés között találja, el van készülve arra, hogy tagadó választ kap. Ilyenkor aztán az öreg Juon fontoskodóan inti urát:

— Jó, jó „Domnule“ majd meglátod, ha ezek a bestiák a nyakunkra nőnek, mi lesz!

— Hát mi lesz?! — vág közbe Hámory indulatosan — kimégysz magad Juon egyedül, selbánsz velük; hisz úgy is töled tartanak leginkább az egész vidéken.

— Jó, jó „Domnule“, meglásd mit fognak ezek mivelni, ha megsejtik, hogy nem vagyunk nyomukban! — ismétlé Juon, mintha egyszerű lelkében előre látta volna, hogy ennek a nagy változásnak, melyen ura oly rövid idő alatt ment keresztül, jó kimenetele nem lesz.

— No hát ne nyugtalankodj, Juon, mert még ma írok az intézőséghez egy segédért, kívül aztán végezheted a dolgokat. Nekem pedig most hagyj békét, mert láthatod, hogy sok írásbeli teendőm miatt, külső dolgok után nézni nem érek rá. Hanem Juon, fiam menj, nézz széjjel, vajjon azok az átkozott medvék nem tettek-e újra kárt valamiben?!

A jó öreg mit sem szólva távozott, s az ajtón kimenve félig hallhatóan mormogá:

— Hej, hej nem szeretem ennek a „Domnu“-nak a dolgát, — s azzal tovább állott s hű kutyáját maga mellé véve eltűnt az erdőszélen sűrű bozótai között.

Hámory, Juon távoztával, azonnal ártírt az intézőséghez, honnan a felszaporodott teendők miatt egy erdőszegédet kért haladéktalanul kiküldeni. Elvégezve írását neje szobájába ment, ki épp az ablakon kinézve a táj szépségében gyönyörködött, midőn férje gyöngéden átölelve karesu derekát forró csókot lopott piros ajkaira.

— Ezután mindig nálad lehetek Margit drága angyalom — szólta meg nejét — épp most küldöttem el írásomat az intézőséghez, melyben kérem, hogy felhalmozódott teendőim miatt, egy erdőszegédet küldjenek ki, mivel azokategy magam elvégezni képtelen vagyok.

— Oh hát, talán nem helyesled eljárásomat Margit édesem? — szólta Hámory, midőn látta, hogy neje legkevésbé sem fejezi ki örömét tette fölött.

— Nem, nem kedves Gyulám, nem tetted helyesen! Hisz amugy is megelégedett és boldog vagyok, ha kötelességed teljesítése után foglalkozol velem, — sőt boldogságom csak akkor teljes, mikor látom, hogy munkádat végezve térsz vissza ölelő karjaimba s mikor a Hektor hírnökként előre jöve jelzi érkezésedet, eszembe juttatva azokat a boldog napokat, a mikor te édesem még házunkhoz jártál. Akkor is épp úgy tudatta Hektor jöttöt, mint most, s emlékszel-e mily élvezettel hallgattam, ha enyelgésünk közben egy-egy átélő vadász-kalandodat

sok érdekeset hozott szőnyegre főleg a gyümölcskivétel körül tapasztalt bajokról, kinek a miniszter lekötöztető előzetes-séggel nyomban meg is ígérte a bajok orvoslását a lehetőség határai közt; ma pedig Serényi Béla gróf mondott formás beszédet, mely magas színvonalon mozgott és általános szenzációt keltett, különösen azon a helyen, mely az őrlési fogalom visszaállítását hangoztatja és indokolja. E beszéd a kereskedelmi minisztert is elismerése kifejezésére indította.

Politika hírek.

Az inkompatibilitás törvény revíziója. Amint már jelentettük a képviselőháznak közel négy esztendő előtt az 1875. I. t.-ez. revíziójára kiküldött ad hoc bizottsága Széll Kálmán miniszterelnök kifejezett kívánságára febr. 1-én kezdte el érdemleges tárgyalását. A kormány tudniillik az inkompatibilitási kérdést még az új választások előtt akarja törvény útján rendezni. A bizottság előadója: Rohonyi Gyula országgy. képviselő, már hosszabb idő óta elkészítette javaslatát, mely most a bizottság tárgyalásának alapja lesz. Meg kell jegyezni, hogy a képviselőház ezen bizottsága csakis az anyagi intézkedésekre vagyis az összeférhetlenségi esetek konstruálására bír hatáskörrel s ezen túl nem ismerkedik kész javaslat. Az eljárási rész, vagyis az inkompatibilitási esetekben való bíraskodás úgy a képviselőházban, mint a főrendiházban külön külön eddig a házszabályok keretében tartozik s ha az új törvény onnan ki nem veszi, ott is fog maradni. Kétségtelen azonban, hogy az összeférhetlenségi bizottság előtt külön (nem parlamenti) bíróság, talán jury föllátására fog indítvány tétetni s így nemcsak az anyagi, hanem az eljárási (bíráskodási) rész is előreláthatólag kemény vitákat fog a képviselőházban előidézni.

A vicinális vasuti törvényjavaslat. A kereskedelmi miniszteriumban az egyes miniszteriumok képviselőiből s más szakértőkből alakult enquete-tanácskozmány tárgyalja jelenleg azt a törvényjavaslatot, mely a vicinális vasuti ügynek a maga egészében való szabályozását tűzte ki célul s amelynek még a jelen országgyűlés által törvény erejére leendő emelését a kormány, mint tudva van, kilátásba helyezte. A törvényjavaslat, úgy halljuk, e hó folyamán a képviselőház elé kerül.

Társadalom-tudományi Egyesület.

Budapest, 1901. január 26.

Néhány lelkes ember — bizony csak kevesen voltak — azon fáradtak, hogy megteremtssenek nálunk egy egyesületet, melynek az legyen a hivatása, hogy az ugynevezett társadalom-tudományt művelje. Ezt a tudományt idegen, de ismertebb szóval szociológiának hívják. Még is teremtettk az egyesületet és most arra került a sor, hogy ez az egyesület elkezdje munkásságát és tényezővé váljék tudományos közéletünkben.

De mi is hát ennek az egyesületnek a célja? A neve után a laikusok sok mindent belemagyarázhatnak ebbe az egyesületbe. Minthogy sokan a nagyközönség legtágabb köreiben a társadalmat és a társaságot holmi apróbb csoportosulásoknak képzelik, akadhat talán, aki arra vetemednék, hogy a társadalom tudománya alatt azt érti, hogy arra tanít, ki mint forogjon a társaságokban. Szóval a zsurok és hasonló társasági intézmények tudományának fogja minősíteni a társadalom-tudományt és azt hiszi, hogy kár is ezzel a tudománnyal foglalkozni, mert kimerítette már a német Knigge, amikor megírta az illik — nem illik híres könyvét, a melynek az a címe: der Umgang mit den Menschen.

Hát azokat — s én azt hiszem, nem is nagyon kevesen vannak, akik így elmélgnek, sietve fel kell világosítani arról, hogy a társadalom és a társaság nem egy fogalom és hogy a társadalom tulajdonképp az emberi összetartozandóság legszélesebb fogalma, szélesebb a nemzetnél vagy az államnál. Definícióját a társadalomnak nem adjuk itt, mert nem is olyan könnyű azt megadni. Nagy tudósok törték már rajta a fejüket s elfogadott definícióját a társadalomnak, még nem tudták adni, mert a társadalom nem valamely kézzelfogható test, a melynek határai vannak. Se azt, hogy hány ember ad társadalmat, megmondani nem lehet, se azt, hogy sok-sok ember ha együtt van, mikor ad társadalmat. Mert bírok elképzelni együtt százezer embert, anélkül, hogy rá merném mondani: ezek a társadalom.

Az én meggyőződésem szerint a társadalom és ennek kérdései olyanok, a melyeket érezni kell; érzéssel kell bírnai az iránt, hogy mi a társadalomnak az ügye, a társadalomnak a problémája; a ki érzéssel ez iránt nem bír, az sohase fogja megérteni, hogy a mi a társadalom!

Sajátságosnak fogják sokan tartani, hogy ámbátor társadalom mindenha volt, a mióta sok ember van a földön, a társadalom tudományával olyan keveset foglalkoztak. Hát akik ezt vélik, azok első sorban is nagyon tévednek, mert a társadalomtudomány-nak problémái réges-régóta, évezredek óta foglalkoz-

tatták az embereket, csak hogy nem neveztük e problémákat a nevükön. Még csak kevés évtized előtt is az állam fogalma annyira dominálta az emberek nagy csoportosulásaira vonatkozó elméleti és gyakorlati tanokat, hogy az emberek a társadalom külön lételet fogalmaik közé sem vették. A társadalom problémáit egyenest az állam problémáinak deklarálták s e mellé legföljebb még a nemzetet állították, mint az államéval néha szemben álló fogalmat. Az egyéni szabadságnak egy évszázad óta haladó diadalutja kellett ahhoz, hogy kibontakozzék az a fogalom, mely az államba nem tartozandó egyének csoportjából, ha úgy tetszik, végtelenül tág körű csoportjából alakult meg. Ez a fogalom a társadalom.

Hogy mindenképen kedvező fogadtatásra lelt volna ez a fogalom, azt épp nem lehet elmondani. Esküdt ellensége volt e fogalomnak az állam, a mely nem akarta megtűrni azt, hogy az emberek közösségének kivülről más formáját is ismerjék az emberek. S nem akarta az állam elismerni, hogy kivülről másnak is joga legyen az emberek fölött s kivülről más is bírjon parancsoló hatalommal.

De az ellen hiába tiltakozott: természeti törvénnyel került szembe. Ugyanis a társadalom léte természeti törvényen alapul. Biztosabb tehát a társadalom bázisa, mint az államé; mert míg az állam egész szervezetével és alakulatával emberi szellem alkotása, addig a társadalmat a természet teremtette meg ahhoz, a mikor embert számban sokat teremtett.

És a mint a társadalom fogalma haladt; kialakulása s eszméje is halad a diadalmaskodás felé, úgy apadozott jelentőségében az állami eszme tudománya, a politika s növekszik jelentőségben a társadalom tudománya: a szociológia. Igaz ugyan, hogy a politika tudományának apadozása még igen esakély s a szociológia még csak első fokára futott a Parnasszus felé vivő lépcsőzetnek; de utban van már a szociológia s ez az ut olyan sajátos lejtős, melyen a szociológia fölfelé gördül.

A hegyormon az államnak tudománya a politika már régóta fönn van s a fölfelé gördülő szociológia nem arra van hivatva, hogy a politikát az oromról letaszítsa s egyedül foglalja el a helyet, hanem arra, hogy helyet szerezzen magának a hogyesueson a politika mellett. Más szóval ideálként lebeg előttünk az akezió, melyben az állam problémái mellett egyenrangú problémaként foglalkoznak majd az emberek a társadalom problémáival, belátván, hogy az emberi nemet a végeztél, a boldogság felé nemcsak az állam problémáinak megoldása vezet, hanem vele együtt a társadalom problémáinak megoldása is.

Az új társadalomtudományi egyesület elnöke az egyesület jelszavának azt hirdette ki, hogy: türelem! E jelszó kitartást és lankadatlan buzgalmat is jelez. Nem kételkedünk, hogy ha e tartalmas jelszó fog lobogni az új egyesület zászlaján, az egyesület meg fog felelni hivatásának, mely iránt jöhet még felette kevés az érzék nálunk, de mint hivatást szolgálni modern tudomány legszebb feladatai közé tartozik.

Hungarus.

Vasuti embertelenség.

E czim alatt lapunk január 11-iki számában megjelent közérdekű közleményre az államvasutak kolozsvári üzletvezetőségétől a következő sorokat vettük:

Magyar királyi államvasutak üzletvezetősége
Kolozsvárt.

2536. szám.

III.

„A „Székelyföld” tek. szerkesztőségének.

Kézdi-Vásárhely.

Hivatkozással becses lapjában f. é. január hó 11-iki kelettel megjelent és a „Székely Nemzet” f. é. 10-ik számában a „A halál torkában” czim alatt reprodukált közleményre van szerkesztésnek értesíteni, hogy egy ezen közlemények, valamint az érdekelt-ségnek időközben beérkezett panaszirata alapján, kérdéses ügyben szigorú vizsgálatot rendeltünk el, az annak során megállapított valódi tényállást alábbiakban azon tisztelőteljes körösünk mellett közöl-

méseléd el. Aztán meg idegen embert hozni a házhoz, megzavarná csendes, zajtalan együtt létünket.

Hámory daczára neje ellenkezésének bármennyire is sajnálta, hogy véleményét ki nem kérte, jóvá nem tehetette hibáját, mert az átirat már az intézőség kezei között volt s meghazudolni önmagát nem akarván, vissza nem vonhatta.

Egy verőfényes délután éppen kün ültek, — boldogságukról beszélgetve, — egy százados tölgyfa alá készített padon, midőn egy alig 20—22 évesnek látszó erőteljes, sugar termetű, barna ifju tartott feléjük Juontól kísérve. Bemutatván magát, mint Hargittay Béla az intézőség által szolgálattételre kirendelt erdész-segéd s levette fegyverét válláról s maga is helyet foglalt Hámoryék mellett. Élénk társalgásba bocsátkoztak, melybe annyira belemélyedtek, hogy észre sem vették, hogy a nap már már hanyatlani kezd a fegyvesek mögött.

Margit, ki a házi-asszonyi teendők végzése végett elhagyta a két férfit, kezdte bele nyugodni férjének intézkedésébe, mert úgy látta, hogy egy, ily kedélyű ember, minő Hargittay is, csak fel élénkíti magányukat.

Másnap már alig küldé a nap arany sugarait a völgybe, az öreg Juon várta az erdész-segédet, hogy ura meghagyása szerint az erdőség nevezetesebb helyeit megismertesse, hogy aztán ő maga is intézkedéseket tehessen a nélkül, hogy valakitől utbagazítást kellene kérnie. Hargittay csakugyan mindent a legnagyobb részletességgel jegyzett meg magának,

hogy majd annak idején önállólag is rendelkezni képes legyen. Hámory pedig kezdé tapasztalni, hogy segédjében egy pontos, megbízható, éles fölfogású derék munkaezert nyert s nem ritkán, hogy Hargittayt a folytonos elfoglaltságtól megkimélja, ő maga végezte el segédje teendőit is bizonyítva ez által azt, hogy igyekvését méltányolni is tudja.

Gyakran míg Hámory kint járt az erdőséget bebarangolva addig Margit Hargittayval nem ritkán élénk társalgásba bocsátkozott, úgy hogy egy idő múlva tapasztalnia kellett azt, hogy Hámory távollétét inkább nélkülözheti, mint a szellemes, kedélyes Hargittayt, ki iránt fellángolt szerelmét férje előtt ügyesen tudá elpalástolni. Hisz Hámory bizott nevében, kit anygalként imádott s kinek szerelmében kételkedni sem mert, s Hargittayról még csak föltételezni sem próbálta azt, hogy mint egyik leg-hűbb embere, barátja, fáradszóró segítő-társa boldogságának szétzuzására törjön.

Pedig, pedig, ha csak egy kissé, hogy fel elfoglaltságával, látnia kellett volna azt, hogy mily változatosan ment keresztül Margit, mióta ez ifju házukba költözött... Dehát gondolhatta-e azt, hogy aki egykor el-lenezte Hargittay meghívását ugyancsak az legyen kibékülve a helyzettel, s a ki boldogságukat, magányukat feltette az semmisítse meg mindkettőt? Nem, bizonyára nem!

(Folyt. köv.)

jük, miszerint azt becses lapjában közzé tétetni méltóztatnék.

Tény, hogy f. hó 5-én délután a 7811 sz. késett vonat indulása előtt több gyermekei miatt aggodó szülő kérdést intézett Kézdivásárhelyen az állomási személyzethez a pálya akadálytalan voltára nézve s bár egyéb biztatást nem nyertek, mint hogy a vonat indulni fog, előtte a biztonság okáért hó-éke megy, a mi a pályát valószínűleg szabaddá fogja tenni, ily bizonytalan kilátás mellett s dacára annak, hogy a 2 óra 30 perc késés miatt a brassói csatlakozás mulasztásra is különösen figyelemztetve lettek, Kolozsvárra utazó gyermekeiket felügyelet nélkül elindították. A vonat gőzfűtése és olaj világítása — a vizsgálat során történt megállapítás szerint — az indulás idejében teljesen rendben volt s a fűtés a bitai elakadásig zavartalanul működött, a lámpák azonban miután azokban az olaj megfagyott lassanként kialudtak.

Személyzetünket tehát erőszben gondatlanság, vagy vétkes mulasztás vádja nem érheti.

A további vádakát és főképen azon súlyos vádat pedig, hogy a vasuti alkalmazottak midőn az elemekkel folytatott küzdelemben a felsőbb erőknek engedni voltak kénytelenek, az utasok egy részét a veszélyben magára hagyták volna, a vizsgálat teljesen megdöntötte. Ugyanis midőn a vonat a bitai bevágásban elakadt és a vonat N.-Borosnyóra sem volt visszavonható, a személyzet a hóakadályt a mozdonyal áttörve, arra törekedett, hogy a vonatot legalább részletekben R.-Eresztevényre bevigye. Kétszeri menettel sikerült is a vonat elejét továbbítani, de a harmadszori visszajövetelnél már nem lehetett a hófúvásba maradt I. és II. osztályú kocsikat elérni. Az akadály elhárítási munkálatai közben kétszer szünetelt a vasuti közlegek az utasokat a mozdonyal kihozott III. osztályú kocsiba való átszállásra, a jóakaratu felszólításnak azonban 2-3 férfi kivételével a többi utasok nem engedelmestek, sőt kijelentették, hogy inkább a kocsiban maradnak s nem teszik ki magukat a meghülésnek.

A vasuti alkalmazottak ezen választásba annál is inkább megnyugodtak, mert a mentési munkálatakat folytatva biztosra vették, hogy rövid pár óra alatt a kocsikhoz juthatnak.

Mikor azonban a mindnagyobb erővel fellépő orkán miatt ezen feltevés kivihetetlennek bizonyult, az utasokat szánál a községbe szállították? (De mikor.)

A tények az elfogultlanság világításában tehát épen azt igazolják, hogy közlegeink az adott nehéz viszonyok és a lehetőség határai között kötelességeikhez hívek maradtak.

Kolozsvár, 1901. január hó 29-én.

Tisztelettel:
Schandl,
üzletvezető.

Eddig az üzletvezetőség nyilatkozata, melyet magunk részéről megnyugvással vettünk volna tudomásul, ha az érdekelt szülők, kiknek az üzletvezetőség a nyilatkozatát a beadott panaszra szintén megküldötte, s kikkel mi is közöltük a fenti választ, újabb nyilatkozatukban ismételtelen nem ragaszkodnak korábbi panaszuk igazságához, a melyet a közérdek szempontjából kötelességünknek tartunk ezuttal szintén ideiglatni a következőkben.

„Tek. Szerkesztőség!”

A vasuti üzletvezetőség nyilatkozata, nem, hogy megnyugtató volna, de nagyon is bosszantó, mert minden tekintetben elüt a valódi tényállástól. Az a szigorú vizsgálat, mit oly kegyesen hangoztatnak csak névleg lehet szigorú, de tényleg nem. Az olyan vizsgálat, hol a vádlottak kihallgatásakor a panaszlók nincsenek jelen, sőt ezek állításaival szemben *tér síncs nyitva arra, hogy vádjait bebizonyíthassák*: csak Ázsiába való állapot, de nem a szép Magyarháza. A panaszlók szülők állítása nem koholmány, hanem száraz igazság és való.

Nem tartozunk mi azok közé, kik a kákán is bogot keresnek s ez az első eset életünkben, hogy panaszt emeltünk. Megbotránkozunk az üzletvezetőség egyoldalú eljárásán és csüggedve nézünk a jövő elé, ha meggondoljuk, hogy a felsőbb hatóságok az igazságnak ily könnyen nyakát szegik s megtürik, hogy alantabb közlegeik egyszerű vallomásaikkal őket tévútra vezessék.

Nyíltan és határozottan állítjuk, hogy bárki tette azt a vallomást, hogy a I. és II. osztályú utasokat kétszer is felszólította arra, hogy a III. osztályba vonuljanak át, hazudott. Maga Kónya kalauz mondta, hogy ő se tudta mikor a III. osztályt elvitték. Oly vastag arczbőrű közeg, ki így félre tudta vezetni az üzletvezetőséget mindenre képes. Bizonyosággal álljon itt az üzletvezetőség nyilatkozatának alapjátárá még ez a kijelentésünk. Mi igenis elismerjük, hogy közlegei, de nem Kónya kalauz, hanem Dombi vonatór szánál az utasokat Bitára beszállította. *De mikor? másnap reggel 8 órakor. Szombaton este 6 órától másnap reggel 8 óráig élet és halál között kellett a vasuti kegyes cselekedetre várni.* Ez a kötelesség hiv teljesítése az üzletvezetőség szerint. Mindezekből az a tanúság: a vasutasok ellen, bármilyen igazad van, panasza ne menj. Tűrj, szenvedj, hallgass, ez a kor jelszava.

Több szülő.

Angol-bur háború.

Nap-nap után merülnek föl újabb adatok, amelyek megerősítik, hogy Viktória királynő kedélyére mily romboló hatást tett az angol-bur háború elhúzódása.

A königsbergi Allg. Zeitungban le van írva Viktória királynőnek utolsó találkozója Roberts lorddal. Erről a közleményről Berlinből következő távirat érkezett:

Berlin, jan. 29.

A königsbergi Allg. Zitg londoni tudósítja a következőket: Amikor a királynő Roberts tábornagot fogadta, már nem volt többé abban a helyzetben, hogy terjedelmes jelentést meghallgathatott volna, de azért mégis megkérdezte a tábornagytól, hogy milyen a helyzet a délafrikai harcztéren s ekkor a következő párbeszéd folyt le közöttük:

A királynő: Vége van-e már a háborúnak?

Roberts: Nincs vége, felséges asszonyom.

A királynő: Még meddig fog tartani?

Roberts: Nem tudom, felséges asszonyom.

A királynő: Azt hittem, hogy ön befejezte már a háborút.

Roberts: Attól félek, felséges asszonyom, hogy még nagyon messze vagyunk a végétől.

Ezek a rövid válaszok elégségesek voltak hogy a királynőt fölvilágosítsák; megértette belőlük, hogy a háború vége még nagyon messze van s hogy kimenetele is nagyon kétséges. Ez annyira hatott a királynőre, hogy állapota attól fogva folytonosan rosszabbodott.

Szegény királynő! Nem érhetett aggodalomtól, bánattól, keserűségtől ment véget. Nehány spekuláns kalmár miatt a legnagyobb nyugtalansággal szívében kellett hosszú, dicsőséges uralkodását befejezni.

Talán egyetlen vigasztaló pillanata a volt midőn unokája, a német császár megígérte, hogy Anglia és a burok között a békét közvetíteni fogja.

A béke.

Londonban az a hír terjed, hogy VII. Edward kijelentette volna Salisbury lord előtt, hogy a béke helyreállítását óhajtja. A kormány körében emiatt nyugtalanság és nézeteltérés észlelhető. Brodrick, Balfour a békére hajlanak. Salisbury is, de még határozott nyilatkozatot nem tett, kiméleltől Chamberlain iránt. Válság esetében Chamberlain bukása kimaradhatatlan.

EGYESÜLETI ÉLET.

A Rudolf-kórház közgyűlése.

K.-Vásárhely, jan. 29.

A szenvedő emberiség javára munkáló ezen humanus intézetet létesítő és fentartó egyesület vasárnap délután tartott népes közgyűléséről álljon itt a következő tudósítás.

Báró Szentkereszty Stephanie az intézet lánglékü alapítóelnöke, a boldogult Rudolf Trónörökösre való hálás és kegyelettel teljes megemlékezéssel nyitja meg a közgyűlést, melyet a jelenvolt szépszámú közönség felállva hallgatott végig. Majd saj-

nálattal adja tudomásra, hogy hosszabb megnyitó beszédre — egészségi állapota miatt — nem képes, de mégis kedves kötelességet teljesít, midőn a „Rudolf-kórház” vezetőinek, külsőnösen Dr. Szini Gyula, igazgató főorvosnak, Dr. Szentpétery Bálint rendelő orvosnak, továbbá Dobay János igazgatónak s Hamar Zoltán pénztárosnak s a vagyonkezelő-bizottságnak hálás köszönetet nyilvánít s ünnepélyesen fölkéri őket, hogy e nemes munkásságukat az intézet iránt jövőre is tartsák meg, hogy így a kórház méltó legyen annak áldott emlékéhez, ki a még zsenge intézetnek, nagy nevét előlegül odaajándékozta. A közgyűlés lelkes éljenzéssel fogadta az elnöki kijelentéseket s a kinek szintén, oly nagy érdemei vannak a kórház felvirágoztatása körül: az elnök báróné ö méltóságának, szintén le- és önévűzőkkel adozott sokoldalú tevékenysége s buzgó áldozatkészségéért.

Az elnöki megnyitó beszédre Dobay János igazgatói jelentését olvasta föl. A terjedelmes és mindenre kiterjedő figyelemmel irt szép jelentést a közgyűlés odaadó érdeklődéssel hallgatta végig s midőn jegyzőkönyvre írni s nyilvánosan is közzétenni határozta, egyszersmind az igazgatónak ugy e jelentés összeállításának fáradságos munkájáért, mint minden tekintetben tanúsított igazgatói tevékenységéért jegyzőkönyvi köszönetet nyilvánított. Kapcsolatban hozzászavas vita után elfogadta a közgyűlés az igazgató azon indítványát is, hogy a kórház künnlevő tőkepénzeit — mivel a kamatok nem folynak pontosan be — a vagyon kezelő-bizottság belátása szerint hajtsa föl.

Dr. Szini Gyula főorvos tette meg ezután a kórház beléletére vonatkozó precíz és részletes szakjelentését. E jelentés szerint a Rudolf-kórházban 1900-ban 485 férfi, 209 nő, összesen 694 beteg ápolatott; az ápolási napok száma 15000-et tett ki. A 694 beteg közül meggyógyult 378 férfi, 160 nő, összesen 538 egyén, a létszám 77%-a; javult 48 férfi, 23 nő, összesen 71, azaz 7.2%; gyógyulatlan távozott 13 férfi, 12 nő, összesen 25 egyén, azaz 3.4%; meghalt 17 férfi, 5 nő, összesen 22 egyén, azaz 3.2% az év végével visszasamaradt 23 férfi, 15 nő, 38 egyén, tehát 5.3%. Részletesen foglalkozik még a betegek társadalmi állásával, a betegségek nemével stb. a jelentés, melyet hálás köszönettel vett tudomásul a közgyűlés s eladót lelkesen megéljenzte.

Hamar Zoltán a kórház lelkiismeretes pénztárosa tett ezután jelentést a kórház vagyoni helyzetéről, majd bemutatta az 1900-ik évi számadás főbb tételeit s az 1901-ik évi költségvetést is. A közgyűlés az 1900-ik évi számadást a számvizsgáló-bizottság jelentése alapján jóváhagyta, pénztárosnak a felmentvényt köszönettel megadta; az 1901-ik évi költségvetést 19.177 K. 10 fillér bevétellel, 18.697 K. 10 fillér kiadással s 480 korona pénztári fölösleggel megerősítette s örvendetes tudomásul vette, hogy a kórház alapvagyonra 85,160 koronát és 70 fillért teszen.

A leltározó bizottság jelentése felolvastatván, a közgyűlés tudomásul vette s id. Tóth Istvánné és Baló Lászlónak, kik e fáradságos tisztelet már évek óta buzgón teljesítik, jegyzőkönyvi elismerést szavazott, ugyanezt tette Martzi Ferencz eltávozott jegyzővel is. Az igazgatóságban megüresedett 2 helyre Stocker Antal kir. ügyészt és dr. Török Andor polgármestert s titkárrá Vajna Károlyt, jegyzőkké Székely Mariskát és Benkő Irént, egyhangulag megválasztotta a közgyűlés s elhatározván az orvosi és igazgatói jelentéseknek a vöröskeresztgyesület központi igazgatóságához való fölterjesztését, a jegyzőkönyv hitelesítésére fölkérte Nagy Károlyt és Kiss Károlyt, elnök a közgyűlést éljenzések között bezárta.

—a—ly.

Ujdonságok.

— Politikai hírek Háromszékről ezim alatt a Marosvásárhelyen megjelenő „Székely Ellenék” ezimű lap, egyik közelebbi számában, a városunkat érintő, közel multbeli eseményeket tárgyalva, ezekkel kapcsolatba hozza a jövő országos képviselő választás esélyeit, nevezetesen konstatálja, hogy jelenlegi képviselőnk föl sem lépik többször s hogy az új képviselő városunk polgármestere lesz stb. Mi itt, a helyszínen mindezekből, a t. lapírsunk ciklikirója által oly nagyon bizonyosra vett követ-

keztetésekkel mitsem tudunk s egész határozottan kijelenthetjük, hogy mindez csak indokolatlan és merőben alaptalan kombináció.

— **Szép alapítvány.** Benke Gyula, városunk országos képviselője, humánus és nemes gondolkodásának újabb szép tanujelét adta. A háromszékvármegyei „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet javára 2000 (Kettőezer) koronás alapítványt tett, biztosítván ezáltal örök időkre egy kézdívasárhelyi születésű árvaleányka neveltetési költségeit. A mit tudásunk szerint érdemes képviselőnek nem ez az első jótékony alapítványa, mert humánus és kulturizáló szellemünk mindenike javára már korábban tett volt 1000—1000 koronás alapítványokat; melyekhez most méltán csatlakozik nemeslelkű áldozatkészségének ezen újabb megnyilatkozása is.

— **Képviselő testületi gyűlés.** Kézdívasárhely város képviselő testülete február 1-én rendkívüli ülést tartott, a melyet Dr. Török Andor, városunk újonnan választott polgármestere, a város közügyei iránti meleg érdeklődésről, lelkes ügyeszetéről tanuskodó, tartalmas, szép beszéddel nyitott meg. Az érdekes ülésről lapunk jövő számában részletesen fogunk tudósítani.

— **A farsang egyik legérdekesebb mulatsága az a kalikó-bál lesz,** melyet a jótékony négyesület febr. 17-én, hushagyó kedden fog rendezni a melyen az előkészületekből ítélve, városunk s vidékének nagy közönségéből igen sokan fognak részt venni. A bál védnökeül Benke Gyula országos képviselő és Elekes Béla, kir. táblai bírót, a rendező bizottság elnökeül Balázs Mártonné és Dr. Dávid Jánosné sikerült megnyerni, a kiknek vezetésével egy nagyszámu tekintélyes ifjú gárda mindkét nemből, teljesíti a rendezés munkáját. A bál tiszta jövedelme felerészben a polgári leányiskola javára lesz, az hiázzuk, ez is elég ajánló levél a nagy közönség előtt.

— **Papválasztás Kézdívasárhelyen.** A múlt évi jan. 12-én elhunyt Kovács István ev. ref. lelkes helyére kihirdetett pályázat határideje múlt pénteken lejárt. Bár még nem tudni biztosan, hogy kik a pályázók, mivel a folyamodványok dr. Bartók György püspöknél, mint ez egyház eseresénél vannak, már is megindultak a legszélesebb körű kombinációk. Némely lapban már nevek is vannak forgalomban, mi azonban azokat, mivel jelölés még nem történt, inkább egyesek véleményének tartjuk, azért azokra ezuttal nem reflektálunk. Megemlíthetjük azonban, hogy a hívek egyrésze mozgalmat indított meg, hogy a kik csak 1/8 ad, 1/4 ed vagy fél szavazattal bírnak ez idő szerint, azoknak is adja meg a főhatóság az egész szavazati jogot. E mozgalmat azonban sikerrel azért nem lehet biztatni, mivel az egyházi törvények értelmében a miénkhez hasonló nagyobb gyülekezetekben a papválasztás jogát a képviselői egyháztanács által gyakorolják.

— **A gelenczei zavargás.** A gelenczei közbirtokosság ordejeének tagosítása szükségessé tette az illető havasok zár alá helyezését. E végből Elekes Béla tábla bíró Kézdí-Vásárhelyről f. hó 28-án megjelent Gelenczén, hol az érdekeltek képviselőinek jelenlétében, a községi közbirtokosságnak javaslatba hozta, hogy Janosó Gáspár birtokost választásuk megzörgondnoknak. A már jó előre felbujtatott tömeg éktelen kiabálásba tört ki a Janosó ajánlására, s fenyegető állást foglalt el a táblabíró és környezete ellen. Elekes Béla táblabíró nyugodtságának és tapintatos eljárásának tudható be, hogy az izgalmak pár óra múlva elsimultak s a községben a csend, még mielőtt a segélyül felkért esendőrség megérkezett volna, helyreállott.

— **Tűzvész a havasok között.** Megírtuk már lapunk közelebbi számában, hogy az „Erdélyi fapár részvénytársaság” tulajdonát képező Gáborfűrészt vígyázatlanságból meggyuladt és teljesen leégett. Most még a következőket írják: Két gyári munkás, Zsombor Péter és Szabó János a kazánházban tüzrakással volt megbízva, kik késő délután távoztak a gyárból. Éjjeli munka nem lévén, a másnapi, vasárnapi munkaszünet miatt a munkát este 6 órakor beszüntették. Ekkor ment Zsombor Péter újra a gyárba még egy társával, hogy a szokásos tűzrendőri vizsgálatot megejtse. Az egyiknek kezében égő kanócs volt és valószínű, hogy a petróleumraktár ettől fogott tüzet és rövid idő alatt elhamvadt a gyár. A tüzet Kovács János tűzör vette először észre, ki a telep lakosságát fellármázta s hozzá

is fogtak az oltáshoz, de semmit sem tudtak megmenteni. A kár túlhaladja a százhuszezer koronát, a mi azonban biztosítás révén megtérül.

— **Nyilvános köszönet.** A Stephanie-menedékház igazgató választmánya nevében Tekintetes dr. Dávid János városi főorvos urnak s neje sz. Cziffra Mariának a 6 nagyságának, azon áldozatkészségükért, hogy az intézet javára rendezett álarozos táncvizsgálat rendezőbizottságának elnöki tisztét teljesíteni s a jótékony célra negyven koronát adományozni szíveskedtek, továbbá Nagy József rendőrbiztos urnak a bál érdekében tanúsított fáradozásaiért ezennel őszinte köszönetet nyilvánítnak. Kézdívasárhelyen, 1901. január 30-án. Bárány Szentkereszty Stephanie elnök, Vajna Károly titkár.

— **Egyházi bál.** A k.-vásárhelyi ev. ref. egyház-község nagy népszerűségnek örvendő farsangi bálját febr. 9-én fogja megtartani. A rendező-bizottság elnöke Czirmay Zoltán ref. s. pap s jegyzője: Nagy Gerő énekvezér mindent elkövetnek, hogy a bál régi jó hírnevének megfelelően, a mi, hiszszük is, sikerülni fog. Szívesen ajánljuk a közönség jóindulatú támogatásába e minden tekintetben kedélyesen ígérkező mulatságot.

JÓTÉKONYSÁG.

Kenyér a szegényeknek.

— Beszámolás a „Szent Antal kenyérő”-ről. —
Tamásy Imre r. k. lelkészről.

(Folytatás.)

A szobor beszerzésére önkéntesen felajánlott és összegyűlt 269 korona és 69 fillér, miután a beállítás költségei is jövőnk részéről fedezve lettek, tőkésített, még pedig a később felmerült aprólékos kiadások levonásával akként, hogy 250, azaz kettőszázötven korona takarékpénztárba tétetett, (9683/114. sz. tkptári könyvön), a fenmaradt 19 korona 69 fillér, pedig a következő célokra lett felhasználva:

Napló-, jegyző-, számadási- és törzskönyvek beszerzésére: (Turóczy István számlája: 4 korona 84 fillér. Postadíjak 2 korona 35 fillér. Olaj a mőcsesekbe 1 K. A szobor lefényképezése 8 K. Összesen 16 korona 19 fillér.

A még maradék 3 korona 50 fillér a kenyérpénzhez csatoltatott.

A takarékpénztárba helyezett 250 korona, mint „szobor alap” kezeltek a további rendelkezésig. Miért is egy közeli kedvező alkalommal a névszerint kitüntetett szíves gyűjtőket és jólelkű adakozókat egy bizalmas értekezletre fogom összehívni, hogy a tőkésített font összeg hova fordítása felől intézkedjenek.

De most már lássuk, minő eredményeket ért el a „szegények kenyeres intézménye” keletkezéséig egészen 1900. decz. hó 31-ig.

1900. november hóban:

Bevétel:

A „szobor alaplól” (lásd fentebb) 3 korona 50 fillér. 1900. okt. hó 28-tól, 1900. november hó 18-ig a templom perselyből 64 korona 66 fillér. 1900. november 19-től november 26-ig a templomperselyből 27 korona 22 fillér. Összesen 95 korona 38 fillér.

Kiadás:

1900. november hó 19-én 75 kg. kenyér és 30 kg. főzliszt (számálva szerint) 18 korona 15 fillér. Kenyér sütés 1 K. 1900. november 27-én 75 kg. kenyér, 30 kg. főzliszt 18 korona 15 fillér. Kenyér sütés 1 K. Összesen: 38 korona 30 fillér.

Kapott 50 szegény egy-egy 2 kilós fehérkenyeret és 10-en 3—3 kg. lisztet. Vagyis: kiosztottunk november hónapban 100 drb. kenyeret, 200 kg. sulyban és 60 kg. főzlisztet, 60—60 szegény között. Maradt kenyérpénz december hónapra, a novemberi kiadás levonása után: 57 korona 8 fillér.

1900. december hó:

Bevétel:

Maradék a múlt hóról: 57 korona 8 fillér. December 3-ig templom perselyből 17 korona 37 fillér, decz. 11-ig 17 korona 40 fillér, decz. 17-ig 25 korona 96 fillér, decz. 24-ig 17 korona 80 fillér, decz. 31-ig 21 K. 26 f. 1900 decz. 18-tól 31-ig az üzletekben elhelyezett perselyekből begyűlt összesen: 11 korona 68 fillér, és pedig Száva Dávid üzletében 2 korona. Turóczy István üzletében 60 fillér. Kovács Ferencz gyógytárában 54 fillér. Bartha Gyula üzletében 2 korona. Ifj. Dávid István üzletében 1 korona 60 fillér. Fejér L. Fiai üzletében 42 fillér. Gyárfás Károly üzletében 50 fillér. Császár

Ny. Ifj. Janosó M.-nél Kézdí-Vásárhelyt.

Lukácsné üzletében 84 fillér. Dobál Lajos üzletében 1 korona 47 fillér. Veres Sándor üzletében 70 fillér. Dávid Antal üzletében 1 korona 1 fillér. Összesen: 168 korona 55 fillér.

Kiadás:

1900. decz. 4-én 75 kg. kenyér és 30 kg. főzliszt, 19 korona 20 fillér. Kenyér sütés 1 korona. Deczember 11-én 75 kg. kenyér és 30 kg. főzliszt, 19 korona 20 fillér. Kenyér sütés 1 korona. Decz. 18-án 75 kg. kenyér és 27 kg. főzliszt, 18 korona 63 f. Kenyér sütés 1 korona. Decz. 24-én 75 kg. kenyér és 30 kg. főzliszt, 19 korona 20 fillér. Kenyér sütés 1 korona. Decz. 31-én 75 kg. kenyér és 27 kg. főzliszt 18 korona 63 fillér. Kenyér sütés 1 korona. Decz. 10-én ruha átalakítások- és javításokért 7 korona 90 fillér. Összesen: 107 korona 76 fillér.

Kiosztottunk 50 szegénynek hetenkint ismét 1—1 kenyeret vagyis decz. hóban összesen: 250 darabot 500 kg. sulyban és 9—10 szegény hetenkint 3—3 kg. főzlisztet kapott 144 kg. sulyban. (Folyt. köv.)

Szám 5621—1900. tkvi.

Hirdetmény.

A kézdívasárhelyi kir. törvényszék, mint tkvi. hatóság részéről ezennel közhírré tétetik, hogy Háromszék megyében bekebelezett Léczfalva község tagosítás következtében a község telekkönyvei az 1869. évi 2579. sz. szabályrendeletre képest átalakítottak és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. évi XXIX., az 1889. évi XXXVIII. és az 1891. évi XVI. törv. cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t. cikkekben szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosítottak.

E célból az átalakítási előmunkákat hiteltesítő és a helyszíni eljárás a nevezett községben 1901. évi márczius hó 4-ik napján fog kezdődni.

Ennélfogva felhivatnak:

1. az összes érdekeltek, hogy a hiteltesítési tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen netalán észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvételéből eredhetők kifogásokat jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik;

2. Mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határonapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okmányokat mutassák fel;

3. mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírásra az 1886. évi XXIX. t. cz. 15—18. és az 1889. évi XXXVIII. t. cz. 5—7 és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt előszóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogait ezen az uton többé nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezményétől is elesnek, és

4. azok, kiknek javára tényleg már megszünt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszünt egyéb jog van nyilvankönyvileg bejegyezve, ugyszint az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítsa végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellen esetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A kir. törvényszék, mint tkvi hatóság.
K.-Vásárhelyt, 1900. november 29-én.
(10. 3—8) Vajna,
kir. törvényszéki bír.